

סמ"ר רונן דן (דני)

2128751

בן ציונה ויצחק

נולד ב- א' אב תשי"א 3.8.1951

התגייס לצה"ל בפברואר 1971

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפטר ב- כ"ו תשרי תשל"ד 22.10.1973

בקרב על החרמון.

קיבל ציון לשבח מטעם הרמטכ"ל.

רוני דן

בן ציונה ויצחק, נולד ביום א' באב תשי"א, 3.8.1951, בראש פינה, דור חמישי לבני המושבה הגלילית. הוא למד בבית הספר היסודי על שם טשרניחובסקי בתל-אביב והמשיך את לימודיו במשך חמש שנים וחצי בבית הספר "אורט טכניקום" בבעתיים וסיים כהנדסאי אוטומציה. במשך כל שנות לימודיו היה תלמיד מעולה ומחנכו הנדיר והוא כתלמיד בעל תכונות נדירות. תמיד היה נכון לעזור לחברים שהתקשו בלימודיהם והיה מקובל מאוד על סגל המורים ועל חבריו לספסל הלימודים. את הזמן הפנוי שנתר לו לאחר הכנת השיעורים חילק בין תחביביו הרבים, אך בזכות כישרונותיו ומרצו הצליח לעשות הכול בצורה טובה, בלא שתחביביו יפגעו זה בזה. כדי להשלים את תקציב האישיו וכדי לקיים את עצמאותו הכלכלית נתן שיעורים פרטיים ושימש כשמרטף. הוא היה חובב ספורט וראה בפיתוח הגוף השלמה לפיתוח הנפש. לכן הקפיד לשמור על כושרו הגופני. מידי בוקר בבוקרו היה נוהג לרוץ ובכל ערב לפני השינה, התעמל. הוא התאמן בסייף באגודת "מכבי" רמת גן וזכה פעמיים במקום ראשון בתחרויות "חרב לבודדים". גם בשחייה ובריצה למרחקים ארוכים הצטיין. דני אהב טיולים ומסעות, הרבה לטייל ברחבי הארץ והשתתף בצעדות שלוש הימים. נוסף לעיסוקים אלה מצא תמיד פנאי לפעולות בתנועת "הנוער העובד והלומד" ולכל בילוי אחר של חבריו. הוא אהב חברה ובמסיבות רקד בהתלהבות ואף נהג להתבדח כדי לרומם את מצב הרוח. הוא היה נער רציני, בעל חוש אחריות מפותח, רצון חזק וכשר התמדה. בזכות טוב לב, שלוותו וביטחון העצמי היה לכתובת שהסכל פנו אליה כדי להשיח את אשר על הלב ולהתייעץ. הוא ידע להקשיב לזולת ולהבין וגם עזר בפיתרון בעיות. כל אשר היה לו היה מחלק עם רעיו והיה אהוב עליהם מאוד. דני אהב וכיבד את הוריו ואת אחיותיו. על אביו דיבר תמיד מתוך הערצה רבה ולאמו נוהג היה לעזור בעבודת הבית גם בלא שנתבקש.

דן גייס לצה"ל במחצית פברואר 1971 והתנדב לחטיבת "גולני" לפי מסורת המשפחה. הוא היה חייל טוב ומסור ומעולם לא התלונן על התנאים הקשים או על האימונים המפרכים. בטירונות וגם בקורס מ"כים ביצע את כל הנדרש ממנו ברוח טובה, בנכונות ובמסירות והיה הרוח החיה ביחידתו. הוא השתדל מאוד שלא להדאיג את הוריו ואת חופשותיו המעטות והקצרות חילק בין משפחתו ובין חבריו. כשלא יכול היה להגיע הביתה הקפיד לכתוב או לטלפן למען לא ידאגו לו. במלחמת יום הכיפורים השתתף דני בקרבות נגד הסורים ברמת הגולן. ביום כ"ו בתשרי תשל"ד, 22.10.1973, לחם באומץ לב ובחירוף נפש בקרב האחרון על כיבוש החרמון עד שנהרג הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בקרית שאול. השאיר אחריו הורים ושתים אחיות. לאחר נפלו הועלה לדרגת סמל ראשון. על חלקו בקרבות מלחמת יום הכיפורים הוענק לו ציון לשבח מטעם הרמטכ"ל על גילוי אומץ לב, קור רוח ותושייה. להלן תיאור המעשה: "ביום 13 באוקטובר 1973, בעת לחימת הפלוגה בבית גיאן, גילה הכוח צלף סורי על הגבעה. החוליה של סמ"ר דן רוני ז"ל הגיעה קרוב לאזור אשר בו היה הצלף. זרקה רימון וסמ"ר דן רוני ז"ל ירה בו והרגו. אחרי כן, בירידה לכפר, עזר למ"פ לארגן את הכוח. ב-22 באוקטובר 1973, נפל בקרב על החרמון. כל משך הלחימה גילה סמ"ר דן רוני ז"ל אומץ לב, קור רוח ותושייה". במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "בנכם, סמל דן, נפל במלחמת יום הכיפורים בקרב על החרמון. שהיה אולי הקרב הקשה ביותר במלחמה זו, בנכם שנפל בקרב זה, נלחם יחד עם חבריו כפי שנלחם מי שיודע למען מה הוא נלחם, באומץ, בגבורה, במסירות ובהקרבה".

"יהי זכרו ברוך"

נפילת מוצב החרמון (שבת, 6 באוקטובר 1973)

מוצב כתף החרמון היה הגדול במוצבי צה"ל בחזית הצפון. בגלל חשיבותו האסטרטגית, גובהו ומיקומו היו בו מתקני התרעה, תצפית ובקרה מתוחכמים של חילות האוויר והקשר. הוא נבנה בשלושה מפלסים, הראשון שבהם תת קרקעי ועליהם שכבת פיצוץ (שכפ"ץ) בנויה מרשתות ברזל ממולאות אבנים (גביונים). ביום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973, היו במוצב 60 חיילים. 14 מהם לוחמים, מפקד המוצב ו-13 חיילים מגדוד גדעון של חטיבת גולני, ו-46 חיילים מחילות הקשר, האוויר והמודיעין. 6 מהם היו בתצפית מחוץ למוצב. לוחמי מוצב החרמון הישראלי היו הראשונים, אשר שילמו את מחיר ההפתעה האסטרטגית והטקטית של מלחמת יום כיפור. לאחר הפגזה כבדה נחתו בסמוך למוצב בארבעה מסוקים שתי פלוגות חיילי קומנדו סורים, שחסמו באש חזקה את כל דרכי הגישה אל המוצב, בשעה ששתי פלוגות נוספות של צנחנים וחי"ר תקפו רגלית מכיוון מוצבי החרמון הסוריים. כבר בשלב הלחימה הראשון בשעה 15:40 חדרו הסורים לתוך המוצב.

בתוך דקות ספורות לאחר חדירת הסורים לתוך המוצב, התפצלו והתפזרו החיילים הישראלים במקומות שונים במוצב הענק וניסו להגן על עצמם בתוך המנהרות, המעברים והפתחים. למעשה התפצלו 54 החיילים, שהיו בתוך המוצב, לשתי קבוצות גדולות: הכוח, שהיה עם המפקד, מנהל 17 איש. בכוח השני היו 27 חיילים. 10 חיילים נוספים מצאו מחבוא ומסתור בחוליות, בזוגות וכבודדים במקומות שונים במוצב.

כבר בשעות אחה"צ, בשבת ה-6 באוקטובר 1973, ניסו לוחמי גולני, שיצאו ב-3 נגמ"שים ממוצב הר דוב, לסייע לנצורים במוצב החרמון, אלא שכוח החילוץ עלה על מארב סורי, נפגע ונסוג. נסיון נוסף, שני, לחבור עם המוצב בוצע בלילה ה-6-7 באוקטובר ע"י שתי פלוגות מחטיבת גולני רכובות על זחל"מים. הכח הגיע לנווה-אטי"ב ונערך להמשך הפעולה. אלא שפעולת- החילוץ בוטלה ע"י אלוף פיקוד הצפון בהעדר מידע מודיעיני עדכני על מצב חיילי מוצב החרמון ועל היקף הכוחות הסוריים שמסביבו. בינתיים תגברו הסורים את כוחם בגזרת החרמון במאות צנחנים וחיילי חי"ר, שנערכו במקומות החולשים על דרכי הגישה בין הסלעים. חיילים סורים כיתרו לחלוטין את מוצב החרמון, והתבצרו בעמדות מאולתרות הפזורות בכל העמדות ונקודות המפתח החשובות בגזרת החרמון: "גבעה 17", "גבעה 16", "רכבל עליון", "המצוק", "עיקול הטנק", "גבעה 24", "רכבל תחתון" ו"גבעה 10" (החולשת על מג'דל- שמס).

הכוח שהיה עם מפקד המוצב, 17 חיילים אשר חלקם שייך ללוחמי גדוד גדעון, הצליח לחמוק בלילה (לילה ה-6-7 באוקטובר) מן המוצב, אך סמוך ל"רכבל עליון", כמאה מטרים מן המוצב, עלה ונתקל במארב סורי. חמישה מאנשיו נהרגו, שניים נשבו, אך עשרה אחרים ניתקו נגע, נסוגו, ניווטו כל אותו לילה, והצליחו לבסוף להגיע בשלום לקווי צה"ל.

הכוח השני שכלל, כאמור, 27 חיילים ניסה פעמים להגיח ממחבואו, אך בכל פעם התגלה וספג אבידות. ארבעה מאנשיו נהרגו, והשאר נכנעו. שאר החיילים, שנותרו במוצב במקומות שונים ומוסתרים, הסגירו עצמם בלית- ברירה ונפלו בשבי, בימים שלאחר מכן. סך- הכל נהרגו 13 חיילים. 31 נפלו בשבי. בבוקר ה-8 באוקטובר ניתן אישור לתקוף את מוצב החרמון לאחר שהיו ידיעות, כי יש בו עדיין חיילים נצורים.

היערכות כוחותינו ברמת הגולן (6 באוקטובר 1973)

לוחמי גדוד "גדעון" לא עמדו לבדם במערכה בגיזרה הצפונית של רמת הגולן בצהרי שבת ה- 6 באוקטובר 1973, משפרצה בהפתעה מוחלטת מלחמת יום הכיפורים. לצידם ב"קו הראשון" בקו המוצבים היו הטנקיסטים של גדוד "סער" של חטיבת השריון "ברק" מפוזרים וצמודים - מחלקת טנקים ליד כל מוצב. מאחוריהם, ב"קו השני" של הגיזרה הצפונית היו מרוכזים שאר לוחמי החטיבה בריכוזים גדודיים ביער מסעדה, ולא הרחק מהם באזור פתחת קוניטרה (חרמונית-נפח) חנו בריכוזים גדודיים לוחמי חטיבת השריון 7, בפיקוד אל"מ אביגדור ("יאנוש") בן גל. בדרך כלל (החל משנת 1972) היתה רמת הגולן באחריותה של מפקדת מרחב הגולן (חטמ"ר "גולן"); במוצבי ה"קו הסגול" החזיקו כוחות של גדודי חי"ר מילואים, ורק בגלל המתיחות הרבה, ריכוזי הכוחות של הצבא הסורי ומצב הכוננות הגבוהה, הוחלפו גדודי חי"ר מילואים אלו בספטמבר 1973 בגדודי חי"ר סדירים: גדוד "גדעון" של חטיבת גולני בגיזרה הצפונית, וגדוד נח"ל מוצנח במוצבי הגיזרה הדרומית. יחד עמם נפרסו בהתאמה גדוד הטנקים "סער" בגיזרה הצפונית, וגדוד הטנקים "סופה" בגיזרה הדרומית. מפקדת חטיבת "ברק", וכמוה גם מפקדות החטמ"ר ומפקדת האוגדה היו במחנות נפח.

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)

בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיילי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנועדה לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם העריכו ראש אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומתם העריך ראש המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הבטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמ"ן והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חיילי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א, בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני ב- 25 שנות קיומה (1948-1973) כחטיבה סדירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10.10.73), והסמח"ט סא"ל רובקה אליעז ניצח בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

קרב ההבקעה בחזית הצפון (11 עד 24 באוקטובר 1973)

ב-11 באוקטובר 1973, בהמשך להתקפת הנגד שהביאה את צה"ל לשליטה מלאה על כל רמת הגולן (8 עד 10 באוקטובר 1973), פתחו כוחות פיקוד צפון בקרב הבקעה גדול לשטח סוריה. היה זה "מאמץ עיקרי" של צה"ל בחזית הצפון, שנועד לפתוח שלב חדש במלחמה וכפיית הפסקת אש על סוריה. לאחר ריכוך אווירי ארטילרי כבד על הקו הסורי הקדמי בוצעה התקפה זו אוגדתית מדורגת. ראשונה הבקיעה אוגדת רפאל איתן עם לוחמי חטיבת גולני ועם לוחמי חטיבה 7 בציר ג'זבתא אל ח'שב-מזרעת בית ג'ן. מיד אחריה הבקיעה אוגדת דן לנר בגזרת ח'ן-ארינבה, על הכביש הראשי (ציר "אמריקה") לכיוון דמשק.

קרב ההבקעה ארך יומיים (11-12 באוקטובר 1973) ובמהלכו הובקע המערך הסורי ונכבש שטח גדול עד קו מזרעת בית ג'ן-תל-א-שמש-תל ענתר-כוחות אוגדת איתן עמדו להמשיך בתנופה לעבר מערכי סעסע, וכוחות אוגדת לנר היו בתנועה לעבר מחנות כנכר, אך המשך התקיפה בוטל בגלל הופעת כוח שריון עירקי באגף הדרומי של כוחותינו.

הופעת חילות המשלוח העירקים והירדנים בגזרת תל-ענתר-כפתה על כוחותינו היערכות מחודשת. אוגדת לנר תוגברה בחטיבת השריון 205 בפיקוד יוסי פלד ונערכה לבלימת העירקים, שקיבלו סיוע אווירי וארטילרי סורי. ב-13 באוקטובר התפתח קרב יזום ע"י כוחותינו, והכוח העירקי ספג אבידות כבדות. באותו יום הופסקה גם התקדמות אוגדת איתן לעומק השטח הסורי, וחיילי גולני נערכו עם כוחות השריון קטנים במקומות שולטים בגזרת סעסע-מזרעת בית ג'ן, לבלימת התקפות נגד צפויות.

במשך שבוע ימים (14 עד 21 באוקטובר 1973) נערכו קרבות מקומיים בגזרות שונות של "המובלעת הסורית". כל התקפות הנגד של הסורים (בגזרת מזרעת בית-ג'ן) ושל העירקים והירדנים בדרום "המובלעת" נהדפו. יתרה מזאת, כוחות מאוגדת לנר הרחיבו את שליטתם ע"י כיבוש התילים ענתר ועלקיה, ואח"כ נכבשו שטחי מפתח נוספים להגנת "המובלעת", תל-א-שמש (12-14 באוקטובר 1973) ואום-בטנה (19 באוקטובר 1973). חיילי גולני המשיכו להתזיק במזרעת בית-ג'ן, בגזרת חדר, בתל אחמר, ובצומת חדר. גרוד הטירונים שהה בכפר חרפא בלב "המובלעת הסורית".

בדרך לחימה

בקרב

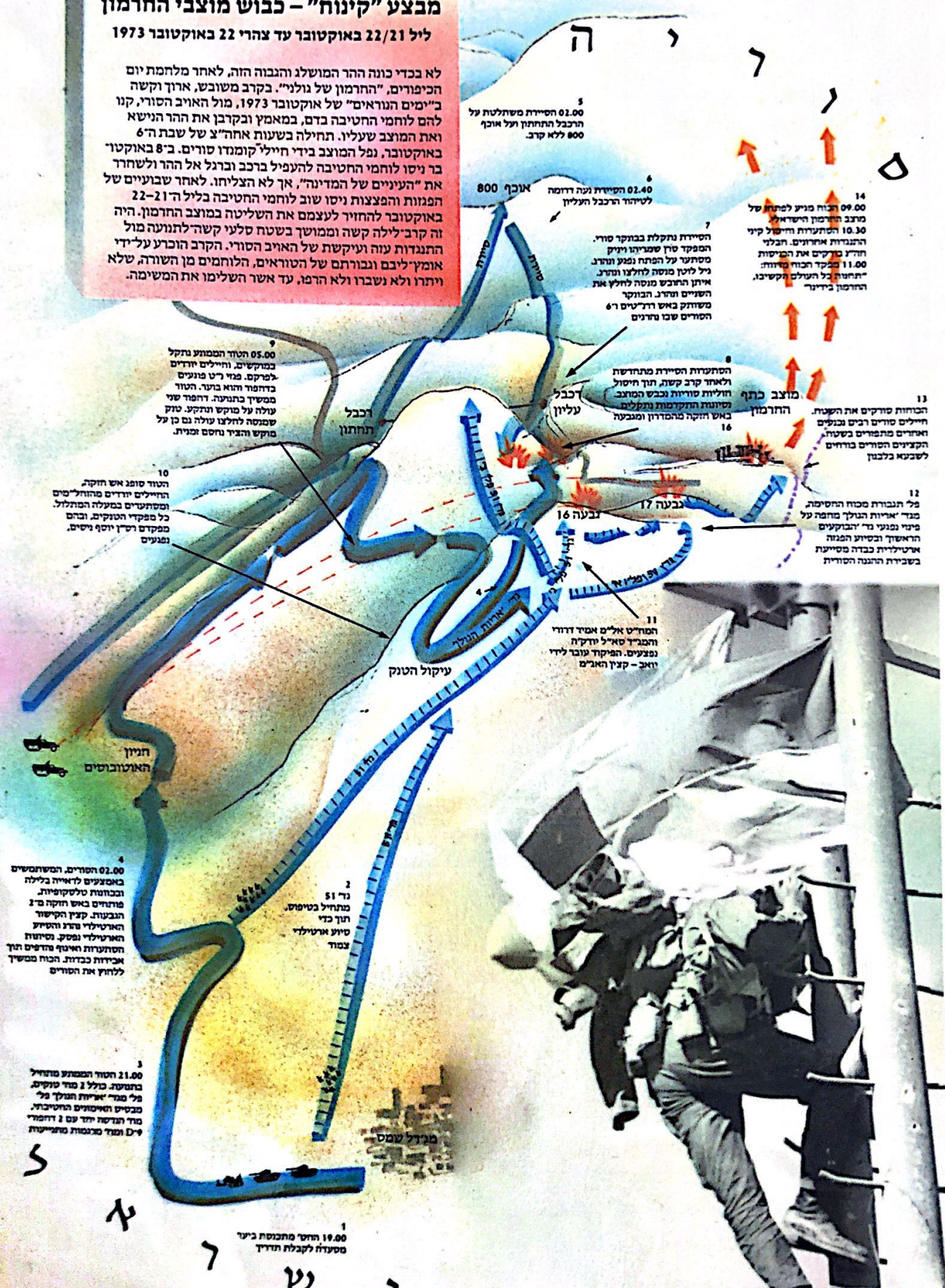
"מבצע קינוח" – כיבוש מוצבי החרמון (21-22) באוקטובר 1973

למרות כשלון ההתקפה ב-8 באוקטובר 1973 היה ברור לרמטכ"ל, לחפ"ק פיקוד צפון, למח"ט גולני, ללוחמיה ולמפקדיה, כי יש לעשות נסיון נוסף לכבוש שטח חיוני זה, שערכו הצבאי-אסטרטגי היה רב ביותר. לא בכדי כינו לוחמי חטיבת גולני את המוצב הישראלי הגדול בכתף החרמון "העיניים של המדינה". היו במוצב החרמון, הגדול והחשוב ביותר במוצבי צה"ל בחזית הצפון, מתקני התרעה, מתקני תצפית ומתקני בקרה משוכללים ביותר של חילות האוויר, הקשר והמודיעין. הפעולה לשחרור מוצב החרמון נדחתה מספר פעמים, עד שניתן היה לרכז כוחות מתאימים וסיוע אווירי וארטילרי. בימים 19-20 באוקטובר 1973 היה חשש, כי לא יהיה אפשר לבצע את הפעולה בתוך שתי יממות כמתוכנן בשל מזג האוויר הגרוע. השמועות על הפסקת האש הכללית העומדת בפתח והידיעות והידיעות כאילו 40 מאנשי המוצב עדיין נצורים בקומה התחתונה וממשיכים בלחימה הביאו את שר הביטחון משה דיין לכלל החלטה להורות למטכ"ל לבצע את הפעולה בלילה ה-21-22 באוקטובר 1973. בלילה שלפני הפעולה (לילה ה-20.10.73) כבר התמקמה תצפית מיחידת סיור נבחרת ב"מצפה שלגים", והושלם תכנון המבצע והתיאום עם חיל האוויר. מבצע "קינוח" תוכנן כמבצע דו חטיבתי מתואם להתקפת לילה, שיבוצע ע"י חטיבת גולני וחטיבת הצנחנים (בפיקוד אל"מ חיים נאדל) בסיוע מאסיבי של חיל האוויר ובסיוע ארטילרי צמוד. ראשונה הופעלה כבר בשעות אחה"צ (21.10) חטיבת צנחנים שהונחתה כמבצע מוסק במספר סבבים של מסוקים במרום החרמון בעורף הסורים, והחלה בכיבוש הרכס מצפון לדרום. סה"כ הונחתו כ-600 צנחנים שכבשו במשך כל הלילה את יעדיהם מול התנגדות קלה יחסית והשלימו את ההשתלטות המלאה על "מוצב הפיתולים", "מוצב המצוק" ו"מוצב החרמון הסורי". בפעולה נהרגו שני צנחנים. בערב ה-21 באוקטובר הופעלה חטיבת גולני שוב בהתקפה ישירה בשני צירים, כוח רגלי וכוח ממונע, מאזור הכפר הדרוזי מג'דל-שמש אל עבר כתף מוצב החרמון. הקרב היה ארוך ועקוב מדם, ונמשך בהפוגות קצרות כל אותו הלילה. החיילים הסורים, שהיו מאומנים ומצוידים היטב, נערכו בעמדות שולטות, רובן ככולן מחוץ למוצב. חיילי גולני נלחמו הפעם בקרב על "העיניים של המדינה" בעקשנות מיוחדת במינה.

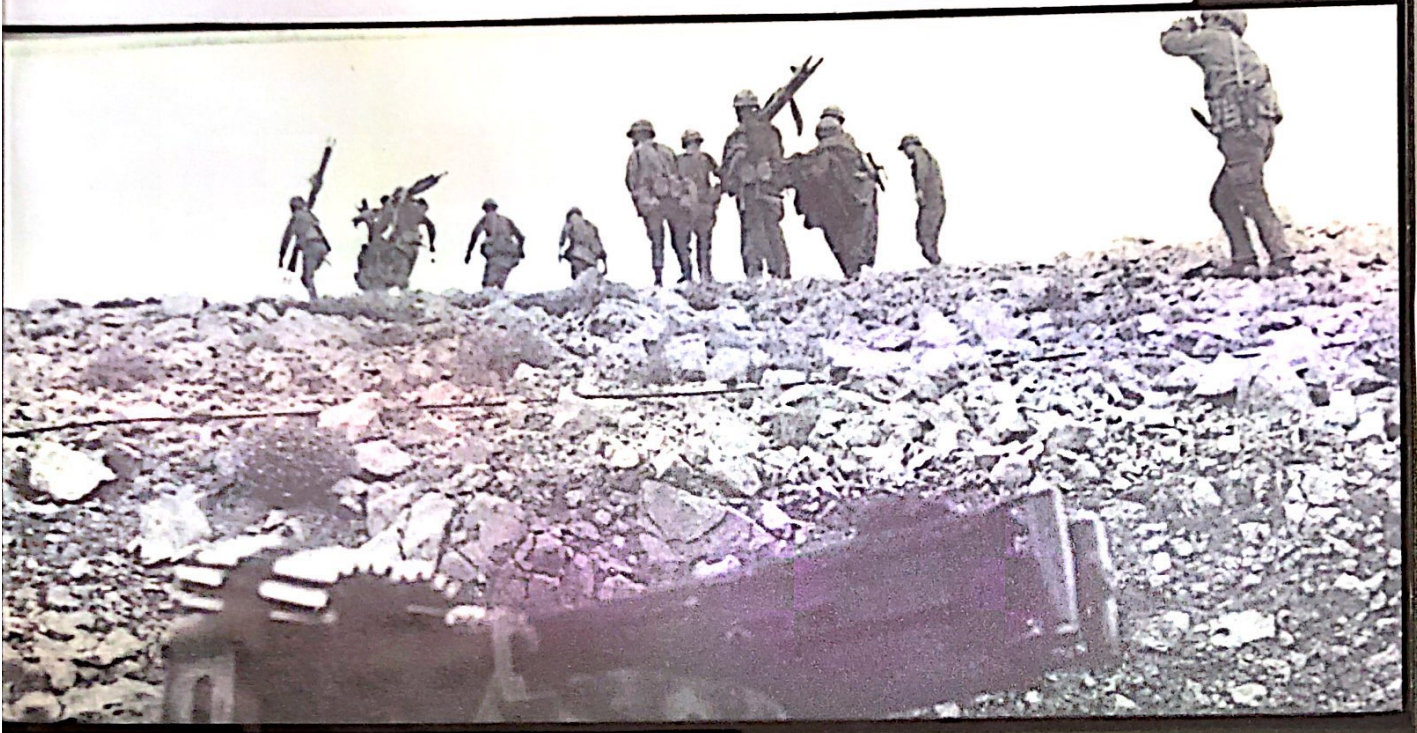
מבצע "קינוח" – כבוש מוצבי החרמון

ליל 22/21 באוקטובר עד צהרי 22 באוקטובר 1973

לא בכדי כונה ההר המושלג והגבוה הזה, לאחר מלחמת יום הכיפורים, "החרמון של גולני". בקרב משובש, ארוך וקשה ב"ימים הנוראים" של אוקטובר 1973, מול האויב הסורי, קנו להם לוחמי החטיבה בדם, במאמץ ובקרבתן את ההר הנישא ואת המוצב שעליו. תחילה בשעות אחר הצהריים של שבת ה'6 באוקטובר, נפל המוצב בידי חיילי קומנדו סורים. כ-8 באוקטובר בר ניסו לוחמי החטיבה להעפיל ברכב וברגל אל ההר ולשחרר את "העניינים של המדינה", אך לא הצליחו. לאחר שבועיים של הפגזות והפצצות ניסו שוב לוחמי החטיבה בליל ה-21-22 באוקטובר להחזיר לעצמם את השליטה במוצב החרמון. היה זה קרב לילה קשה וממושך בשטח סלעי קשה להנועה מול התנגדות עזה ועיקשת של האויב הסורי. הקרב הוכרע על ידי אומץ ליבם ונבורתם של הטוראים, הלוחמים מן השורה, שלא ויתרו ולא נשברו ולא הרפו, עד אשר השלימו את המשימה.

חיפוש אחר הפצועים

פינוי פצועים

ש"ר האש-המישלה
ושר החינוך והתרבות

ח"א, ט"ז בכסלו תשל"ד
11 בדצמבר 1973
908

רה"ל אבנר הקריק!

הגיעה אלינו, אל רות ואלי, הבשורה המרה
על נפילתו של דן ז"ל.

עוד ענף - צעיר כל-כך - מטפחתנו בגדע באיבו.
אני רק יכפל לסקר את כאבכם הנורא, כאבם של סבתא
וסבא ששכלו את נכדם. אין מלים בפינו אשר יכולות
לנחם ואנו לא לנחם באנו, רק לומר לכם שהננו אתכם,
באסונכם-אסוננו הכבד.

שלכם, מאתחב

רות ויגאל אלון

טנן ראש הממשלה
ושר החינוך והתרבות

ירושלים, ט"ז בכסלו תשל"ד
11 בדצמבר 1973
907

ב"ר אבנר הקריק

הגיעה אלינו, אל רות ואלי, הבשורה המרה על נפילת
של דן ז"ל.

מה נכתוב? והרי כל המלים ניצבות אין-אונים מול
האסון הכבד אשר פקד אתכם ואותנו. ביקשנו מאד להיות
אתכם יחד, ולשתוק את הכאב הזה, שאין לו כוחם, אולם
לדאבונו, הדבר נבצר מאתנו. לא לנחם באתי, רק לומר
לכם שהננו אתכם בשעה הקשה כל-כך. לכם ולכל המספחה.

אתכם באבלכם הכבד,

רות ויגאל אלון

הנני מצוין לשבח את: —

2128751 שמלדאשון רונן דן ז"ל

על גילו אומץ לב, קור רוח ותושיה.

לחבר ויטור המעשה: —

ביום 33 באוקטובר 1973, בעת לחימת הפלגה ב"בית-גאון", גילה
הכוח צלף סודי על הגעה. החוליה של סמ"ד דן רונן ז"ל הגיעה
קרב לאור אשר בו היה הצלף זקק רימון וסמ"ד דן רונן ז"ל ירה
בו והרגו. אחרי כן, בלדידה לכה עזר למ"פ לארגן את הכוח.
ב-22 באוק' 1973 נפל בקרב על קורמון.
כל מסך הלחימה גילה סמ"ד דן רונן ז"ל אומץ לב, קור רוח ותושיה.

מרדכי גור, רב אסף
ראש המטה הכללי

תשרי תשל"ג
מחזורית תש"ג

109

בן יצחק וציונה (לבית שורץ) דור שני בחטיבת "גולני". נולד בתאריך 3.8.1951 (א' באב תשי"א) בראש פינה, דור חמישי לילידי המושבה הגלילית הותיקה. מימי ילדותו הצטיין בטוב לבו, ברגש אחריות מפור-תח, בכח רצון ובהתמדה. בהיותו בן ארבע עברה משפחתו לתל-אביב, מקום בו סיים את למודיו היסודיים בבית ספר "בית חנוך א" על שם טשרניחובסקי", עד לגיוסו לצבא, במשך חמש וחצי שנים למד בבית הספר "אורט טכניקום" בנבעחיים, הישוב אליו עבר לגור עם משפחתו בשנת 1964. סיים את למודיו בשנת 1971 כהנדסאי אוטומציה. השגיו בלמודים היו מעולים מאד. מחנכיו ב"טכניקום" הגדירוהו כבעל חכונות גדירות: מקובל על המורים ואהוד על התלמידים. היה נכון תמיד לעזור לחלשים ממנו בלמודים או בכלל. דני היה בעל ידיעות מקיפות, אך גם עסק בספורט. הוא ראה בספורט תרבות של גוף, מרכיב חשוב בתרבותו הכללית של אדם; עסק בעיקר בסניף (בסמוך לגיוסו זכה פעמיים במקום ראשון בתחרויות בענף "חרב לכודדים"), אך גם היה שחיין מצויין ורץ למרחקים. כל בוקר אחרי ההשכמה וכל ערב, לפני לכתו לישון - נהג להתעמל בחדרו. השתתף בצעדות "שלושת הימים". לא היה מרבה בדברים, אך תמיד "קלע למטרה" בהגדרותיו הקצרות. בזמן המלחמה כתב באחת מגלויותיו הביתה: "... אני מבין שאתם קצת דואגים לשלומי, אך אל תדאגו יותר מדי. אני מרגיש טוב. המורל פה גבוה והמזון גרוע. מחנענע, דני".

בן 22 היה במוחו.

נמוך קומה ומוצק, הידיים שתקועות בכזויות ובעיניו בת צחוק - כך אני זוכר אותו. פגשתיו לראשונה באימוני סניף במכבי "רמת גן". למד הרבה, עבד כמורה פרטי ושמרטף ומצא זמן גם לצאת בחברתנו ותמיד היה רגוע.

כשדברנו על גיוס הוא חשב על "גולני". כבר אז חלם על כומתה בצבע גזר וכנפי "גולני", וכמוכן הגיע ל"גולני". וכשהיה בא לחופשות לא הצלחנו לסחוט ממנו חצי קיטור על שיבותו בחטיבה. הוא נהנה מהשרות והיה גאה ביחידתו. רצו שיעבור קורס קשרים, אך הוא סירב והיה מאושר כש-ערעורו התקבל, והוא נשלח לקורס מכ"ים, "מקלעוניסט" היה בקורס ולא "קטר" ולא ניסה אפילו לחשוב על החלפת הכלי.

המעט היחידה ששמעתי אותו "מקטר" חינה בתקופת היותו מדרוך בבטיס טירותים כשחזרתי ל"קרנף" אף שהיולים ולתת להם לישון בזמן. לגביו צריך לעבוד תמיד גם אם זו שעה מאוחרת. אמר לי דני חשבו וחרת. הוא ביקש העברה לגדוד ובקשתו התקבלה ואז בשנמשנו אחרי שבוע לגדוד, נראה דני אחרת. עיניו אדומות מתוסר שינה אולם צוחקות הן ולא עצובות. פגישה אחרת-נה ב"גולני" זכירה לי, דני מי יכול לקיים אצלו מושג שנקרא "פגישה אחרונה". שם, בביתו חייגן על מפת המקום המדויק בו נפל, נזמנו כל התוכניות, המקום בו חדל דני לחייך, שם על

תעודת סטיפנדיה

על יסוד ההמלצה של הנהלות בתי הספר
" אודט טכניקום "

על דעת הנהלת העירייה
ועל סמך רצונם של מיסדי הקרן

מעניקים בזה סטיפנדיה מחוץ הקרן שנוסדה
על שמם ועל ידם של עיריית גבעתיים ומשפחת בן - צבי

בסך של 175.- ל"י

לתלמידה ריבן דן

לשנת הלימודים תשכ"ח

לציון חריצותה. לעודד שקידותה/
ולעזר לווה בהמשך לימודיה

בשם המיפקדים
בשם בתי הספר

עיריית גבעתיים
GIVATAYIM MUNICIPALITY

תאריך 17.3.68

התלמידים מצטיינים לתעודת הסטיפנדיה

קליגר	ארשון	מגמת אדריכלות
בן דוד	אריה	" בנין
זמיר	ישראל	" בנין
דגוביץ	אברהם	" מכונות
הזכמן	דוד	" מכונות
לימורי	רן	" מכונות
דגוביץ	רן	" מכונות
קליין	מאיר	" מכונות
ראור	צבי	" מכונות
רזובסקי	מנחם	" מכונות

17/3/68 - מ/א, סניקל מ/א - ריבן דן

תעודות ספורטאי של דן

תל אביב - ישראל (ה.ס.י.)

TEL AVIV
Country Club
מרכז לתיירות וספורט

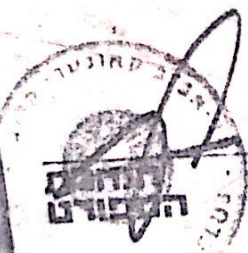
תעודת הצטיינות

ניתנת ל דן רוני

שזכה במקום I הישג אינדי.

בענף קרב בודדים

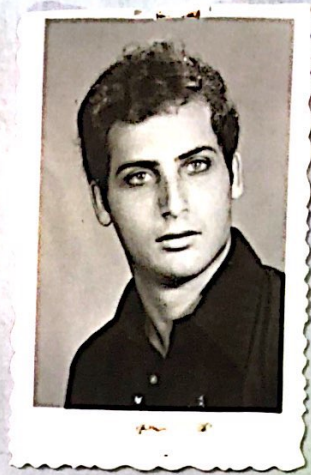
ב ת"א קק

17/2/1970
תאריך

משרד החינוך והתרבות

אודט טכניקום גבעתיים
בית ספר להנדסה

דיפלומה

הגב' / הא' דן דן דן מס' זהות 5065252
 נולד/ה בשנת 1951 בארץ ישראל בעיר טבריה
 סיים/ה בשנת הלימודים תש"ל 71 את חוק הלימודים המלא
 במגמה להנדסת - מכונות / התמחות באוטומציה

ולאחר שעמד/ה בהצלחה בכל בחינות הגמר כפי שנקבעו על-ידי: הסמכות הממלכתית
 מטעם משרד החינוך והתרבות, משרד הועבודה, הסתדרות ההנדסאים והטכנאים ולאחר
 שהגיש/ה עבודת דיפלומה לועדת מומחים, שמונתה ע"י הסמכות הממלכתית הבוחנת
 והגן/ה עליה בהצלחה

הוענקו לו/לה דיפלומה זו ותואר

הנדסאי

מנהל בית-הספר
 הסמכות הממלכתית הבוחנת

משרד החינוך והתרבות
 א. א. א.

שנת 1971 חודש יוני ביום

דברים לזיכרו של חברינו דני רונן הי"ד

בפגישות חברים, אי אפשר שלא להזכיר את שמו של דני. תמיד היה מעורה בכל, אם זה בנושאים רציניים או בהלצות או מעשי קונדס, ומורגש היטב חסרונו של דני.

טבעי הדבר שעל חבר שנפל כותבים דברים טובים, אולם כשיושבים אנו ומעלים זיכרונות על דני, פשוט לא מוצאים תכונות שליליות בדמותו.

דני הוא אב טיפוס של דמות חיובית ומוצלחת בכל המובנים ובכל השטחים. בעל שלוות נפש, ביטחון עצמי, ניחן בלב זהב, הקשיב לבעיות, הבין אותן וידע לפתור אותן.

חיוך ממזרי היה נסוך על שפתיו כשהעמידו בפניו בעיה קשה. באדישות היה אומר: "אז מה הבעיה?" ואכן היה פותר את הבעיה ולקינוח היה מוסיף בדיחה טובה.

דבר מפליא בדני, מצא זמן לכל דבר, ללימודיו שדרשו זמן רב, ואכן סיים בהצלחה רבה כהנדסאי מכונות.

ספורט אהב במיוחד. הירבה בשחייה, בסיוף ופיתח את כושרו הגופני. כשהחבר'ה ישובים היו סביב השולחן והתמודדו

בהורדת ידיים (דני אהב זאת מאוד) על פי רוב היה הוא האלוף. דני אהב לרקוד ובמסיבות חברתיות כמעט ולא זכור שישב בצד, מלא מרץ, רוקד ללא הפוגה כשמדי פעם בפעם "זורק" בדיחה באויר להנאתם של החבר'ה.

אהבה והערצה שהיו לדני כלפי הוריו ואחיותיו היו ללא גבול.

את הוריו כיבד ממש כפי שהתכוונה המצווה שבעשרת הדיברות. מדבר בהערצה על אבי, בסיום הארוחה שוטף כלים ועוזר לאמו מבלי שהתבקש לכך. דני אהב להיות עצמאי ואכן היה כזה.

בפעם האחרונה שנפגש עמנו, כשבועיים לפני המלחמה, יצאנו מהצגה ראשונה, ראינו את דני חבוק עם חברתו כשחיוך נסוך על שפתיו.

לשאלה מה העיניינים, תשובתו היתה: "הכל בסדר". שום קיטור על הצבא שום טרוניה כלפי החיים. וכשבקשנו ממנו מעט גרעיניים נתן את כל השקית, נערבנו להחזיר לו אותה, נתקלנו בסירוב מוחלט.

זהו! דני אהב לתת לאחרים, ולא שעל מנת לזכות בתמורה. זיכרו לא ימוש מעד לנו כי דני הפך להיות חלק מאתנו.

זהו זה! הוא נפטר. ילדנו בלב תמיד!!!

אני זוכר אותו היטב, דמותו חקוקה עמוק בזיכרוני. עומד הוא לפני נמוך קומה, מוצק, ידיו תקועות בכיסיו ובעיניו בבת צחוק. פגשתי אותו לדאשונה כשבא להתאמן בסיוף ב"מכבי רמת גן". תוך זמן קצר למדתי להכיר ולהעריך את תכונותיו הנדירות והפכנו לחברים. עוד כשלמדנו בתיכון הייתי משתאה לכמות המרץ הטמונה בו, הוא למד בשקדנות ובהצלחה רבה, עסק בספורט, שימש כמורה פרטי ושמרטף כדי להשלים את תקציבו ובכל זאת תמיד יצא לבלות עמו.

בד"כ אדם הטרוד כ"כ הוא עצבני או מתוח ואילו הוא היה שליו, רגוע מאין כמוהו. התגייסת לפניו והייתי נוהג לשלוח מכתבי קיטורים על השבתות שנאלצתי להישאר, והוא כדי לחמני כתב בצורה המאפיינת אותו: "ביום שישי הייתה מסיבה ב'קלעי' בגלל שלא רצו לקחת את כספנו נאלצנו להיכנס דרך החלון, אח"כ לקלל את זה שהשאיר את החלון פתוח בשל השעמום הרב ששרר ברחבי האולם". כשדיברנו על גיוס לצבא לא היה לו צל של ספק שהוא יתגייס ל"גולני". "צנחנים" זה שם היה נוהג לומר לנו וכבר אז חלם כומתה בצבע גזר וכנפי גולני. כשהתגייס, הגיע כמונן לגולני, כשהיה מגיע לחופשה לא הצלחנו לסחוט ממנו אפילו קיטור אחד, תמיד היה טוב.

מחבריו לטירונות שמעתי כי תמיד שררה העליזות מסביבו וזאת בתנאי שלא ישן. הייתה לו תכונה לנמנם בשיעורים ולכן נאלץ לחבוש פעמים רבות קסדות מלאות במים צוננים.

יום אחד בישרו לו שהוא עובר לקורס "קשר". הוא סירב בכל תוקף והיה המאושר באדם כשאישרו לו להישאר כלוחם בגולני. תקופה מסוימת שירתנו יחד באותו בסיס כאשר עברנו קורס מכ"ס. הוא שימש אז כ"מקלעוניסט" ומי שמכיר את הכלי יודע בודאי כמה קשה הדבר, מה עוד שזה קורס. הוא לעולם לא קיטר על הדבר ולא ניסה אפילו לחשוב שאפשר להחליף כלים. הפעם הראשונה ששמעתי אותו מקטר הייתה בתקופה ששירת כמ"כ טירונים. "תאר לעצמך", בא וסיפר לי, "בשעה 22:00, אני צריך לתת לטירונים לישון. איפה הימים שאנו היינו טירונים, ומי שלא ידע היכן הגבול לכל דבר לא ידע היכן הגבול בין היום והלילה. עוד מעט ודאי ידרשו שנכסה אותם וניתן להם נשיקת לילה טוב". אמר בתרעומת.

הוא ביקש העברה לגדוד והיא אושרה. כשנפגשנו בחופשותינו הנדירות זוכר אני את עיניו האדומות מחוסר שינה אולם ארשת הצחוק לא משה מהן. תמיד סיפר שטוב לו ורק חבל שהחופשה קצרה כ"כ.

קשה לי לזכור את הפגישה האחרונה כי אף אחד אפילו לא העלה בדעתו שקיים מושג כזה. בודאי דיברנו כמו תמיד על השחרור הקרב, נסיעה לחו"ל, לימודים ועל העתיד שלנו בתור אזרחים.

מה שמרגיז, שלא היה שום דבר מיוחד בפגישה הזו. כשפרצה המלחמה, לא העליתי במחשבותי כי יכול לקרות לו משהו. כשהגעתי הביתה לחופשה הראשונה נודע לי דבר האסון. לא עיכלתי את הדבר וסירבתי להאמין שזה קרה. ניגשתי לביתו, וכשנפתחה הדלת הרגשתי שמשו חסר. ניגשתי לחדרו ועל הקיר מעל מיטתו ראיתי מפה מצויירת ביד של אזור החרמון ועליה סימן מודר. פרצתי בבכי. כשיצאתי מביתו לא רציתי לשוב אליו שנית, פשוט לא רציתי לדאוג שוב את אותה מפה שנימצא את אשליותיי.

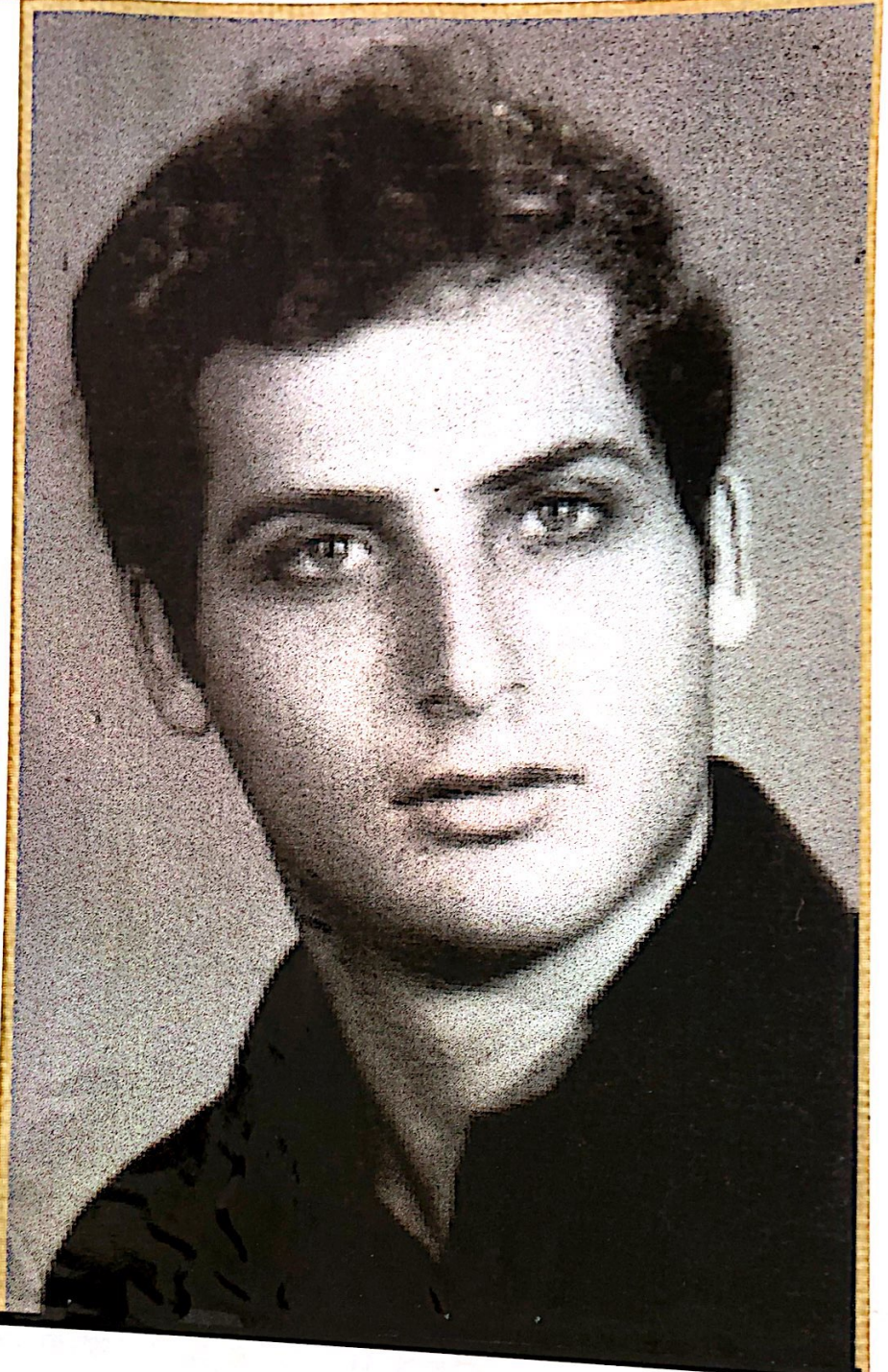
חזרתי לבסיס וכשחגעתי לחופשה ציפיתי לשמוע חדשות טובות יותר, ואין. לעולם לא אשכח אותך, תמיד שימשת לנו כסמל לחבר הטוב, המוכן לעזור בכל עת לעולם תחיה בתוכנו.

החרמון של גולני / חיים חפר

כאן לא רצים; כאן הולכים; לאט, כמו במקדש.
עומדים על הגבעה הנשקפת אל שדה-הקטל ושומעים הכל מחדש.
רואים את ילקוטיהם של הנערים שהסתערו חזה מול קנה.
ואשר לא ישובו לקחת אותם ולא יחזרו עוד למחנה.
אתה הולך בין התרמילים הריקים, בין זנבות הבזוקות, בין שאריות הציוד.
סר הצדה מפני הנפלים, מפני מסכות הגז הסוביטיות, מפני רמוני המלכוד.
אתה עובר בין העמדות בין התול'רים המכוונים עדין אל הכביש.
אתה רואה את המות אשר עבר כאן ולא הבדיל בין איש לאיש.
אתה רואה את הברזל הקרוע והמעות.
אתה שומע את השמות, הנאמרים עדיין כלאחר יד.
אתה רואה את נתיב הדם פשוטו כמשמעו על סלע, על האדמה, על ילקוט-צד-
כאן דרך הקרבות של גולני, עובר-אורח.
כאן הולכים לאט.

כאן עומדים משתאים ונושמים את אויר החיים.
אנשי חיל-הרגלים; אנשי גולני, הגבורים המופלאים.
כאן בני מסס, אשר הלך לברו והשמיד את חולית הבזוקאים.
כאן האפסנאי אשר רץ עם התחמושת כאשר הדם שותת מן הפצעים.
כאן שני המם-פאים ממשיכים לפקד כשבגופם ננעצים הקלעים.
כאן ויקטור רוט, אדמונד סירור ואברהם אזוט - סמלים וטוראים.
כאן ציון ופרלמן ואהוד חזקיהו - כל עם ישראל - אשר ברמונים, בעוזים
ובמקלעים.
הסתערו אל המצודה בנפש טרופה, בגוף שכולו קרעים.
עד אשר ראו מבעד לעינים המכוסות דם.
אשר ראו על המוצב את דגל ישראל ואת דגלם.
ע אשר שמעו את כצלה צועק באלחוט נרגש ונפעם.
"החרמון בידי גולני! הקשיבו תחנות כל העולם!"

כאן הולכים לאט, כאן יש אבנים שעליהן לא דורכים.
כאן מצבות מלחמה כואבות בין סלע ושיח ו - מוזר מאוד - שלשה פרחים!
כאן עומדים על הרכס שטוף הרוחות מול נופי אלהים גדולים ונפתחים.
כאן נושמים אויר דק, כאן השמים קרובים וסמוכים.
כאן זוכרים הרבה דברים שלעתים קרובות אנחנו כל-כך מהר שוכחים.
אז לך לאט, עובר-אורח, גמע כל פרט, כל רגע, כל חלק.
וזכור מה יש על האדמה, כשתבוא להחליק על השלג.

סמ"ר דני רונן ז"ל 2128751
ביום 13/10 1973, בעת לחימת הפלוגה בבית-ג'אן
גילה הכח צלף סורי על הגבעה. החוליה של סמ"ר דן רונן ז"ל
הגיעה קרוב לאזור אשר בו היה הצלף, זרקה רימון, וסמ"ר דן
רונן ירה בו והרגו. אחרי כן בירידה לכפר עזר למ"פ לארגן את
הכוח. ב-22 באוק' 1973 נפל בקרב על החרמון. כל משך הלחימה
גילה סמ"ר דן רונן ז"ל אומץ לב, קור-רוח ותושיה.